

Het is 489 volgens de Forod-Doraanse jaartelling. Een man, oorspronkelijk uit het land Hèro en later naar Forod-Dor gegaan, kreeg bevel van de Eerste leider van Forod-Dor. Het was niet officieel de eerste leider, aangezien voor hem al vele leiders waren geweest, maar wel de eerste die werd gekozen door de adviseurs van het land.

Het bevel hield in dat hij alle volksverhalen op moest schrijven en daar één boek van maken. De man, die het bevel kreeg, heette Nantus Mirrel. Hij schreef alle volksverhalen op die hij maar kon vinden in het land. Daarvoor moest hij het hele land doorreizen, maar dat was zeker de moeite waard.

Het boek was iets heel bijzonders. Nantus en de koning hadden overleg gehad en besloten dat er maar vijf van die boeken mochten zijn. Dit was om te voorkomen dat het doorvertellen van de verhalen via de mond verloren zou gaan, want beiden hadden daar goede ervaringen mee. Eén boek zou de koning krijgen en één kwam in de veilige kast in Orod-Ost te liggen. Op die manier konden ook gewone mensen de verhalen lezen, mensen van buitenaf en mensen die werkten voor de koning. De andere drie boeken zouden verkocht worden voor een normale prijs.

Op de dag dat de boeken in het winkeltje lagen, waren ze alle drie verkocht. De koning en de schrijver hoopten beiden dat ze in goede handen zouden zijn en blijven. De titel van het boek was: De Legendes en Mythes van Forod-Dor (volksverhalen), waaronder 'De Legende van het Zwaard'. Het werd zo bekend, zeker de Legende van het Zwaard, dat ze deze ook op scholen vertelden. Niet alleen hechtte het volk zich aan Legendes, ook begonnen ze erin te geloven. Men moest voorbereid de toekomst in.

Maar hoe langer het duurde, hoe meer generaties er kwamen en gingen, hoe minder mensen erin bleven geloven.

De legende werd niet meer actief verteld op school. Ook al werd het nog steeds wel zo hier en daar genoemd, mensen vertrouwden er niet meer blindelings op, zoals ze vroeger wel hadden gedaan. De tijden veranderden.

Forod-Dor, een land dat in het noorden gelegen was, lag gehuld in een dikke mist laag. Aan het begin van de telling was Forod-Dor niet alleen bewoond door mensen. Ook elven, dwergen, draken en kleine elfjes woonden in het land. Nu, ruim duizend jaar later, was het meeste al vergaan. Draken werden gezien als wezens van weleer en elfjes werden gezien als mythe. Elven hadden het land verlaten en dwergen zijn door hun koppigheid uitgestorven. Er was veel gebeurd in de wereld sinds het begin. Er was veel discussie geweest over de plek waar de bewoners van de verschillende landen zich mochten vestigen, zeker in het woestijngebied waren regelmatig grensverschuivingen. Forod-Dor hield zich meestal zoveel mogelijk afzijdig, al was dat in sommige gevallen onmogelijk.

Maar naast dit alles, was er een plek op deze aarde waar niemand het bestaan vanaf wist. Op uitzondering van de bewoners, ook bekend als Nosmensen. Onder hen waren de vijf wijsheden. Eén van die wijsheden waren de groep Weters.

Weters zijn mensen die alle kennis bezitten. Zo rond het jaar 800 werd er een jongen geboren, als zoon van een Weter.

Echter, de ouders kwamen er al snel achter dat deze jongen niet die gave bezat. Maar door de kennis van de vader, die wist wat komen zou, leerde hij zijn zoon wel alles over het bestaan van de Weters. Het jongetje werd al snel een man. Hij kreeg steeds meer vragen over zijn bestaan.

'Vader,' begon hij op een dag. De vader keek op van de dikke stapel papieren die zijn bureau lag.

'Waarom leer ik alles over Weters, terwijl ik er zelf geen ben?

Ik bedoel, u weet het toch net zo goed als ik. Al die kennis die u en uw mede Weters weten kan ik nooit onthouden.'

De vader bleef naar zijn zoon kijken. Zijn uitdrukking was niet veranderd.

'Maar jij weet net zo goed als ik, dat ik en mijn mede Weters alles weten. Alles wat wij doen, is niet omdat wij dat allemaal nou echt willen. Misschien toevallig wel, maar het is altijd in de eerste plaats de keuze van de Grote. Hij weet wat komen zal, en hij blijft ook de enige die dat echt zal weten. Maar aan ons Weters geeft hij soms een kleine hint. Zoals bij jou.'

De zoon leek verward.

'Laat mij het je uitleggen, ga zitten.' De vader wees op een stoel voor hem. De zoon ging zitten en keek afwachtend naar zijn vader.

'Je hebt mensen die visioenen kunnen zien. Ze zijn zeldzaam en dat moet ook maar zo blijven. Eén van deze mensen, heeft een uitspraak gedaan, lang geleden. Hij voorspelde dat er oorlog zou komen in het Noorderland. Er zou er maar één zijn die het land zou kunnen redden. Natuurlijk werden alle Weters daarna nieuwsgierig, omdat ook wij dat voor het eerst hoorden. Dus na wat onderzoek hebben we contact gekregen met deze man. We hadden een lang gesprek.'

De zoon ging op het puntje van zijn stoel zitten van nieuwsgierigheid. Maar zijn vader stopte een lange tijd voor hij weer verder vertelde.

'Vader?' vroeg de zoon uiteindelijk langzaam.

'Ja, mijn zoon, dat zijn de gesprekken die je altijd al wilt hebben. Gesprekken die op dat moment onbelangrijk lijken, maar uiteindelijk toch van groot belang zijn geweest. Dat zal jou ook overkomen, had de visionair gezegd.'

De mond van de zoon vloog open.

'Hij had het over mijn enige zoon, die ik toen ter tijd nog niet eens had. Hij zei dat hij degene zou zijn naar wie de redster, degene die naast Joaz zal komen te staan, toe zou gaan voor advies.'

De zoon keek zijn vader nadenkend aan.

Deze sprak verder: 'Daarom mag jij jezelf, als enige niet-Weter in deze hele wereld, jezelf toch een Weter noemen. Alhoewel je wel verplicht bent om erbij te zeggen dat je alleen doorverwijst. Luister mijn zoon, jij zal ooit naar het Noorderland gaan, daar zul je zoveel mogelijk kennis op moeten doen, zoals ik het je geleerd heb. Blijf dat doen en ooit in je leven, aan het begin of eind, zal deze vrouw naar je toe komen en je vragen om iets onbenulligs. Maar dit zal leiden tot een oorlog waarin alleen zij zal overwinnen.'

De zoon probeerde alles op een rijtje te zetten.

'Noorderland, zei u?' vroeg hij voorzichtig.

De vader knikte.

'Sjonge, dan moet ik ook een andere taal leren!'

De vader lachte luid, wetende dat zijn zoon alles behalve goed was in taal.

'Je zult waarschijnlijk een enorm accent hebben, mijn zoon!'

De zoon lachte luid mee met zijn vader.